

MLADALAČKI VEZ O MEDRESI I ČARŠIJI

Samedin Kadić: Penelopin vez, Bosnia ARS, Tuzla, 2005.

Stranice Penelopina veza (193 sa sadržajem, kompjuterski print) mladog autora Samedina Kadića je najbolje žanrovski ubrojiti u zapise, u uspomene, u eseje, osvрте, crtice..., pisane i (za)bilježene ne samo na širinama i prostranstvima hartije, već, jednako tako ili možda i snažnije, u samoj duši, po duhovnim prsima ovog književnički, i ne samo književnički, talentiranog mladića. Dakako, Samedin Kadić je stranice ovog djela pozicionirao i pisao također i kao svojevrsnu osobnu literaturu oprastanja od medrese, od svog srednjoškolskog uzrasta, od doba u kome čovjek stasa, ali i ono uz njega i sa njim uzraste i uzbuja.

Tako nam se ova knjiga nudi kao pouzdani svjedok da vrijeme nije poput zmijina svlaka, nikad ga čovjek ne može isprtititi, i nikad sa njim ne može raspraviti, niti svidjeti sve račune, pogotovu ne one konačne. I ova knjiga, kao mnoge poput nje, pojavljuje se kao dokaz da je vrijeme jedan od naših temelja, ono što nije ostalo iza nas, već je ono što je ispod naših nogu.

Stoga je tu možda jedan od razloga zašto je medresa u Penelopinu vezu stvarnost ispričana kroz neobičnu, nesvakidašnju metaforu, jednako tako kao i sama čaršija, ali je mladom softi i medresa i čaršija začudni koloplet mnogolikih horizontala i vertikalna koje su oslovile njegovo pero.

Mnogo toga je Kadićevom odlukom našlo zavičaj u ovoj knjizi, mnoge ideje, mode mišljenja koje su oslovile mladog softu, mnoga mjesta, uspomene, knjige, autori, napose filozofi, književnici i pjesnici, svi oni i sve to sraslo je sa ovim stranicama, povezalo se u zaokruženu uspomenu, ponekad se konstituiralo u protest koji se nije razvio u pobunu, ali pobunu nagovještava i tako je ne isključuje.

Tu mjestimice vidimo naznaku bunta

mladog čovjeka, odmjeravanje i zauzimanje kritičkih distanci, uočavamo nešto od onoga što se čita u Danima Tahe Huseina a što je ovdje, kod Kadića, našlo svoju bosansku transpoziciju. Ali, Kadić je, baš stoga što je pomirio svoj zreli talent sa svojim mladim godinama, svjestan one arapske poslovice Nikad ne pljuj u bunar iz kojeg ćeš opet piti vodu! Tako se medresa na ovim Kadićevim stranicama pomalja kao munjin sijev i proplamsaj, koji nam časovito rasvijetli i pokaže puteve te domalo zatim, usprkos iznova zavladaoj tmuni, naše stope i naše korake učini sigurnijim.

Dobar stil ovog djela pozdravlja nas iz gotovo svakog pasaža i njegova se ljepota osjeća posvuda. I taj dojam ne jenja, srećom, do posljednjih stranica.

Sve su to razlozi što smo ovu Kadićevu knjigu svesrdno preporučili izdavačima. Ona je odlična književna najava njegova pera.

Enes Karić

KNJIGA KOJA KRIJEPI

Sakib Brkić: "Tešanj-zapisi i sjećanja", Planjax, 2005.

Ne bez razloga knjigu zapisa o Tešnju njen autor Sakib Brkić započinje poglavljem i temom iz i oko privrede. Polazeći od toga da gradovi sa razvojem privrede i tehnologije uveliko mijenjaju svoje lice i naličje, kao dugogodišnji privrednik Brkić je, prihvatajući se pisanja na primjeru razvoja tvornice *Pobjeda* u kojoj je i sam radio, opisao i razvoj svog grada Tešnja. No, kako grad čine ljudi Brkić je svoje pisanje i sjećanje uglavnom vezivao za ličnosti koji su obilježile svoje vrijeme.

Među njima izdvajao se Izudin Alićehajić, direktor *Pobjede* i vizionar tešanjskog razvoja, koji je svojim radom i istrajnošću doprinijeo da je, kako je Brkić okom iskusan opservatora primjetio, " postalo normalno da sada autobusi voze radnike iz Doboja i Teslića na posao u